

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudce Vadima Hlavatého a soudkyně Pavly Klusáčkové ve věci

žalobce:	WOOD Transport Energo a.s. , IČO: 29025362 sídlem Vyšehradská 1349/2, Praha 2 zastoupen advokátem Mgr. Ing. Ladislavem Málkem sídlem Vinohradská 89/90, Praha 3
proti žalovanému:	Ministerstvo životního prostředí sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 8. 2024, č. j. MZP/2024/210/2835,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

Odůvodnění:

I.

Obsah žaloby a související vyjádření

1. Žalobce brojí proti rozhodnutí Ministerstva životního prostředí, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně – České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu České Budějovice, ze dne 3. 5. 2024, č. j. ČIZP/42/2024/2198, o uložení pokuty ve výši 120 000 Kč za údajné nepovolené vypouštění odpadních vod do podzemních vod. Podle správních orgánů mělo k tomuto jednání dojít dne 4. 1. 2024 v rámci provozu zařízení na výrobu rostlinné biomasy ve Volarech, kde měly srážkové vody smísené s popílkem a dřevním odpadem odtékat z tzv. lagun a vsakovat se do okolního terénu.
2. Žalobce ve své žalobě tvrdí, že správní orgány nesprávně označily vypouštěné vody za odpadní. Odkazuje na § 38 vodního zákona, podle něhož jsou odpadní vody výsledkem cílené lidské činnosti, což v daném případě nenastalo. Vody, které odtékaly, byly podle něj pouze srážkové vody, které samovolně stékaly po nezpevněném povrchu, a nelze je proto považovat za odpadní. Navíc podle § 5 odst. 3 vodního zákona se za srážkové vody považují pouze ty, které vznikly dopadem atmosférických srážek na stavby – což zde rovněž nenastalo.
3. Žalobce zpochybňuje, že by prostor, kde k odtoku vody mělo dojít, naplňoval definici „zařízení“ ve smyslu § 38 vodního zákona. Tvrdí, že šlo o přírodní terén, který byl pouze občasně využíván k manipulaci s materiálem, a nikoliv o technicky vybavenou plochu či stavbu. Odkazuje přitom na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž je třeba pojem „zařízení“ vykládat restriktivně.
4. Žalobce namítá, že správní orgány vycházely pouze z rozboru vody provedeného ČIŽP, aniž by přihlédly k důkazu předloženému žalobcem – výluhové zkoušce provedené akreditovanou laboratoří, která prokazuje, že popílek není zdrojem znečištění. Podle žalobce tak nebylo prokázáno, že by jeho činnost vedla ke kontaminaci vody.
5. Žalobce tvrdí, že výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je vnitřně rozporný, neboť tvrdí, že žalobce vypouštěl odpadní vody tím, že nechal volně odtékat srážkové vody. Taková formulace je podle něj právně i logicky nesmyslná. Žalovaný se podle něj s touto námitkou nevypořádal.
6. Žalobce poukazuje na výkladové stanovisko Ministerstva zemědělství, podle něhož srážkové vody nelze považovat za odpadní ani v případě jejich znečištění. Tvrdí, že pokud existují rozpory mezi výklady různých ministerstev, nelze na základě takto nejednotného právního výkladu ukládat sankce.
7. Žalobce navrhuje, aby soud zrušil rozhodnutí obou stupňů s tím, že žalovaný je povinen nahradit mu náklady řízení.
8. Žalovaný ve svém vyjádření popírá oprávněnost podané žaloby a argumentuje obdobně jako v napadeném rozhodnutí. Má za to, že napadené rozhodnutí není rozporné s platnou právní úpravou a namítaný postup žalovaného vůči žalobci nelze považovat za nezákonný.
9. Závěrem žalovaný navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

II.

Posouzení žaloby

10. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
11. Při jednání, které se u zdejšího soudu konalo dne 28. 4. 2025, setrvaly obě strany na svých dosavadních návrzích i argumentech. Nevznesly žádné důkazní návrhy.
12. Žaloba není důvodná.
13. Zdejší soud předesílá, že žalobce v žalobě převážně opakuje námitky i argumentaci, které již uplatnil v řízení správním a k nimž se již žalovaný vyjadřoval v napadeném rozhodnutí. Žalobcovy námitky tak již byly vypořádány ve správním řízení a žádnou konkrétní polemiku s tímto vypořádáním žalobce v soudním řízení nevede. Za této situace pak žalobce, který vůči tomuto vypořádání neuplatňuje konkrétní a usouvztažněné pochyby, argumentaci správního orgánu konkrétně nevyvrací, s jednotlivými úvahami správního orgánu přímo nepolemizuje, ale jen znovu opakuje to, na co už bylo reagováno, prakticky neotvírá soudu možnost, aby působil jako arbitr mezi konkurujícími argumenty. Role soudu proto zůstává v tom, aby přezkoumal, zda úvahy žalovaného jsou racionální a logicky soudržné, přičemž v tomto ohledu v napadeném rozhodnutí soud žádné deficity, které by měly vliv na zákonnost rozhodnutí, neshledal.
14. Soud přesto dodává následující.
15. Soud nesdílí názor žalobce, že by napadené rozhodnutí bylo vnitřně rozporné či nesrozumitelné. Naopak je z něj patná adekvátní reakce na žalobcovy odvolací námitky. Za nesrozumitelný soud nepokládá ani výrok rozhodnutí prvního stupně – naopak je z něj jednoznačně patrné, jaké jednání je žalobci vytýkáno a s kterými právními ustanoveními je v rozporu.
16. Pro posouzení otázky stěžejní pro projednávanou věc je určující § 38 odst. 1 vodního zákona, dle něhož: *Odpadní vody jsou vody použité v obytných, průmyslových, zemědělských, zdravotnických a jiných stavbách, zařízeních nebo dopravních prostředcích, pokud mají po použití změněnou jakost (složení nebo teplotu) a jejich směsi se srážkovými vodami, jakož i jiné vody z těchto staveb, zařízení nebo dopravních prostředků odtékající, pokud mohou ohrozit jakost povrchových nebo podzemních vod. Odpadní vody jsou i průsakové vody vznikající při provozování skládek a odkališť nebo během následné péče o ně, s výjimkou vod, které jsou zpětně využívány pro vlastní potřebu organizace, a vod, které odtékají do vod důlních.*
17. Pro nynější případ z citovaného ustanovení lze extrahovat tuto definici odpadních vod: *Odpadní vody jsou i jiné vody z těchto zařízení odtékající, pokud mohou ohrozit jakost povrchových nebo podzemních vod.* Správní orgány obou stupňů pak věc posuzovaly a vyhodnotily v souladu s touto definicí. Odpadními vodami totiž v souladu s touto definicí mohou být i srážkové vody následně odtékající ze zařízení.
18. Soud k tomu zdůrazňuje, že nelze pochybovat o tom, že předmětné vody odtékaly ze „zařízení“. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2011, č. j. 5 As 49/2010-82, který žalobce v podané žalobě mylně vykládá ve svůj prospěch, se podává, že pojem „zařízení“ zahrnuje i plochy k zajištění určité lidské činnosti (potřeby) odpovídá úmyslu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

zákonodárce. V případě žalobce je z rozhodnutí obou stupňů jakož i z kontrolních zjištění patrné, že provozoval zařízení k úpravě a využívání odpadů, na kterém drtil a třídil dřevěný odpad a navážel popel ze spalování biomasy z Teplárny Loučovice. Tyto produkty smíchal a výsledkem byl produkt pro výrobu substrátů a hnojiv. S těmito zjištěními ostatně žalobce v žalobě nijak nepolemizuje. Soud má ve shodě se správními orgány obou stupňů, že takového žalobcem provozované zařízení k využívání odpadu na plochách, kde došlo k přestupkovému jednání, je důvodně považováno za zařízení ve smyslu citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu, a tím i s pojmem obsaženým v zákonné definici odpadních vod.

19. Dlužno vyzdvihnout, že přestupek, za nějž byl žalobce postižen, je vystavěn na objektivní odpovědnosti, to znamená, že není nutné zkoumat zavinění (úmysl nebo nedbalost) a postačí naplnění skutkové podstaty správního deliktu. Jedná se tak o odpovědnost za výsledek. Typicky se uplatňuje právě v souvislosti s nějakou provozní činností.
20. Z právě uvedeného je patrné, že není rozhodné – jak se žalobce naopak snaží podsunout svou argumentací o výluhových zkouškách – odkud pocházel kontaminát obsažený v předmětných vodách, které byly shledány vodami odpadními, ale to, že dotčené vody odtékaly ze zařízení žalobce. Právě s takovou skutečností je spojena žalobcova odpovědnost za přestupek.
21. Soud závěrem odkazuje na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, které vypořádává všechny rozhodné okolnosti. Tento odkaz se týká i žalobcovy argumentace výkladovým stanoviskem č. 72 Ministerstva zemědělství ke srážkovým vodám, jíž se žalovaný podrobně zabýval na str. 5 napadeného rozhodnutí.

III.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

22. Na základě uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji výrokem I. podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
23. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 28. dubna 2025

Milan Tauber
předseda senátu

z důvodu nepřítomnosti předsedy senátu
podepsal písemné vyhotovení rozhodnutí v souladu
s § 54 odst. 2 věta druhá s. ř. s. člen senátu Vadim Hlavatý v.r.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.